

# Vadszóló

Arszenyij Tarkovszkij emlékének

Mint házfalat a vadszóló, befut  
És összetart az emlékezetem;  
Vagyok, mert voltam, s ennyi épp elég –  
Akkor nyitom, ha becsukom szemem.

Ha kifelé bezárul minden út,  
Itt legbelül lesz tágasabb a tér:  
Puszták, hegyek, melyekre úgy borul  
A menny, mint kozmikus lapulevél.

Felkél a Nap s lenyugszik, városok  
Sötét utcáin árnyak kóborolnak:  
Mind ismerős, és náluk, aki él,  
Nem élőbb és nem holtabbak a holtak.

Ki megszólított egykor, már örök  
Megszólítás\* és ifjuság marad,  
Míg össze nem roppannak falaim  
Vadszóló-terhű éveim alatt.

*[A vers a szerző életében három napilapban és egy folyóiratban jelent meg. Valamennyi közlés a „Megszólítás” szót hosszú í-vel írja. Például az [Orpheusz 1994. 2-3. száma](#).*

*Baka Tünde]*

---

(Baka István [November angyalához](#) című kötetéből.)

[←](#) [Előző oldal](#) [Következő oldal](#) [→](#)